

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1191/2024
23.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милутина Илића, због продуженог кривичног дела обљуба над немоћним лицем из члана 179. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милутина Илића - адвоката Слободана Антонића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К.69/21 од 30.11.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 265/23 од 10.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 23.10.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милутина Илића - адвоката Слободана Антонића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К.69/21 од 30.11.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 265/23 од 10.04.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К.69/21 од 30.11.2022. године окривљени Милутин Илић оглашен је кривим због продуженог кривичног дела обљуба над немоћним лицем из члана 179. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од седам година. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка а оштећена је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 265/23 од 10.04.2024. године жалбе ВЈТ у Шапцу, браниоца окривљеног и окривљеног одбијене су као неосноване, а пресуда Вишег суда у Шапцу К.69/21 од 30.11.2022. године, потврђена.

Бранилац окривљеног Милутина Илића - адвокат Слободан Антонић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу поднетог захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да је испитивање оштећене вршено преко председника судећег већа и присутних радница Центра за социјални рад Лозница, које су биле присутне и приликом њеног саслушања у току истражног поступка, те да је испитивање оштећене могло бити законито само у случају да је оштећеној одређен статус посебно осетљивог сведока, сходно члану 103. ЗКП, који статус се одређује доношењем посебног решења, а како оштећена, у конкретном случају, није имала статус посебно осетљивог сведока, то је њен исказ по начину прибављања незаконит доказ у смислу члана 84. у вези члана 16. став 1. ЗКП. Поред наведеног, бранилац напомиње и да оштећеној није постављен пуномоћник у смислу члана 103. став 3. ЗКП, ради заштите интереса посебно осетљивог сведока, већ је постављен из разлога што је оштећена малолетна.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, из списка предмета произилази да је малолетна оштећена дана 27.12.2018. године, на записнику састављеним пред ВЈТ у Шапцу и на главном претресу одржаном 01.11.2019. године у присуству браниоца окривљеног, пуномоћника оштећене и представника Центра за социјални рад, упозорена на права из члана 93. и 94. ЗКП, у свему саслушана у складу са законом, а околност да је њеном саслушању присуствовао и представник Центра за социјални рад не подразумева да мора да има статус посебно осетљивог сведока који статус се може одредити због постојања одређених околности, везаних са самог сведока, које су таквог карактера да сведока чине посебно осетљивим, па су супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, од стране овога суда оцењени као неосновани.

У престалом делу образложења наведене повреде бранилац наводи да је суд приликом саслушања оштећене истој постављао сугестивна питања, на која је она потврдно одговарала климањем главе или са речи „да“, на који начин се суштински оспорава начин извођења доказне радње, саслушање оштећене у својству сведока и тиме суштински указује на повреду одредбе члана 98. и 402. ЗКП, а што не представља дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па се Врховни суд у оцену ових навода није упуштао.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милутина Илића у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено. Међутим, у образложењу наведене повреде не указује на који начин је кривични закон повређен, већ наводи да нема доказа да је окривљени извршио кривично дело из изреке пресуде. По наводима браниоца, оштећена се противила и све време говорила да неће да полно општи са оштећеним, па самим тим не може имати својство немоћног лица. Из вештачења произилази да је код оштећене присутна лака душевна заосталост, завршила је основну школу и средњу трогодишњу школу и није имала тешкоћа у савлађивању програма, а пошто је могла да схвати значај полног чина и томе се вербално противила, јасно је по мишљењу браниоца да се не ради о немоћној особи. Бранилац наводи и да код окривљеног није могла да постоји свест да је оштећена душевно заостала особа обзиром да је редовно похађала школу и обављала све друге активности које обавља психички здрава особа.

Изнети наводи браниоца окривљеног, по налажењу овога суда, представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Поред наведеног, бранилац захтевом указује и на повреду члана 16. став 5. ЗКП и наводи да на претрес пред другостепеним судом није позвана оштећена и њен пуномоћник, иако се радило о лицима чије је позивање обавезно, сходно одредби члана 449. ЗКП, као и да је другостепени суд, сходно одредби члана 450. став 6. ЗКП, требало да позове супругу и ћерке окривљеног, на који начин се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 449. и 450. став 6. ЗКП.

Наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Милутина Илића - адвоката Слободана Антонића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић